

je dal. Potem jo je pa vzel na kolena, jo objemal in poljubljal in se veselil.

»Du schönes unschuldiges Kind!« je hitel in jo poljubil na čelo. Ona se je pa igrala s ključkom in vlekla moža za brke, — kakor prej ateja.

Ko je naša mati to videla, se je spomnila očeta v Ameriki in je zaihtela.

Cvetko Gorjančev.

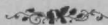

Metulj.

Basen.

Po cvetočem vrtu se je izpreletaval metulj gizdalin in se šopiril: »Kdo je kakor jaz?« Preproste čebele, ose, muhe in vsa golazen pa ni zinila besedice. — Ali naglo je prihrumela nevihta s ploho. In ko je solnce zopet izšlo, je našlo metulja komaj napol živega v blatu — pa je bilo vse njegove lepote konec. Čebele so ga pomilovale, ali zbadljiva osa se mu je rogala: »Kdo je kakor ti?«

Jan Fr. Hruška — Jož. Gruden.

Mati in dete.

Dušica, dušica,
pazi na lučice čiste,
ki jih prižgali so ti
angelci v lepe oči,
da ne vgasnó.

Dušica, dušica,
pazi na rožice tiste,
ki ti v srcu rastó,
ki ti na licih klijó,
da ne umró.

Dušica, dušica,
pazi na srebrni smeh,
ki ti krog ustén igrá,
pojdi in stisni se k meni,
da ne umori ti ga greh.

R. Pečjak.

Deklamovanke.

6. Vélíki pes.

Prvikrat z očetom
deček v mesto gre;
spotoma mu pravi,
kaj je videl že.

»Čujte, nekdam videl
večjega sem psa,
kot prodana naša
krava je bilá.«

Sem li dobro videl,
ali le na pol?
Pes je bil kot tele
velik in nič bolj.«

Oče reče sinku:
»Čudno res je to!
Pes, od krave večji?
Malo čudno bo.

Tudi tu v bližini
most je čuden, res;
skoro naju cesta
tam popelje črez.

Če lagal si, zlomi
most se pod teboj
in odnese reka
v morje te s seboj.«

Ko sta prišla bliže,
se je deček zbal;
rekel je očetu:
»Kaj sem prej dejál?

Slednjič pa pred mostom
deček zakričí:
»Tisti pes le bil je,
kot so drugi psi.«

Hoffmann von Fallersleben — Fr. Ločniškar.

